

A N A S A M

BAR-KOD

moj života

Prevela s francuskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Anna Sam

LES TRIBULATIONS D'UNE CASSIÈRE

Copyright © Éditions Stock, 2008

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za mog brata Gvenaela.

Volela bih da sam ovu knjigu podelila s tobom.

Za sve one koji su radili na kasi.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Dobro došli u supermarket – dobili ste posao svog života	13
Tri pitanja koja se najčešće postavljaju na kasi . . .	17
Revija visoke mode	22
Brojanje novca: u potrazi za novčanicom koja nedostaje	26
Razgovor za posao	29
Statistika	32
Ne prekidaj, na kasi sam!	36
Animirajmo potrošače.	41
Rezervisano mesto	45
Zaljubljeni parovi koji se ljubakaju.	51
„Nezgodni“ artikli	54
Glad!!!	59
100% sniženje za bolje raspoloženje!.	62
Složena jednostavnost neverovatne kartice za verne potrošače	65

Zatvaranje i otvaranje: radost i sreća	68
Da umreš od smeha	73
U zdravom telu zdrav duh.	76
Sedite ako možete	82
Ne može da se krade!	84
Ovde sam ja šef!	89
Pokretna traka na kasi: vaša prijateljica ili neprijateljica?	94
Kako sakriti blago?	97
Ja plaćam!	99
Dečji biseri	102
Kasirka: bespolno biće.	104
„Vaša kasa je na pauzi?“	106
Imate manje od deset proizvoda?	113
Prioritet? Rekli ste prioritet?	118
Provera identiteta, ličnu kartu, molim	120
Apćiha!	123
19,99 evra, hvala	124
Moje kase, moje ljubavi...	128
Game over	135
Bar-kodovi? Rekli ste bar-kodovi?	138
Baš čudno, sve se lepi	140
Pijani kupci	141
Pašće krv!	143
Optužujem	146
Možete li da pređete na drugu kasu?	149
Proći će? Neće proći? Kako saznati cenu u šest koraka.	151

Potrošači, navalite, počinje rasprodaja	154
Predstava za vikend	159
Velika božićna gužva.	163
Priče iz Belgije: izlet preko granice	167
Odbrojavanje	170
Hvala	175

Zovem se Ana, imam dvadeset osam godina, diplomu iz književnosti u džepu i životno iskustvo koje je neobično i banalno u isti mah. Radila sam osam godina u supermarketu, zaposlila sam se da bih finansirala studije i osamostalila se, a ostala tu zato što nisam pronašla posao u struci. Tako sam postala ono što se ponegde zove „hostesa na kasi“.

Kasa. Ako se izuzme pisak koji ispušta prilikom skeniranja proizvoda, s njom nije moguća neka naročita interakcija. Pošto sam stalno slušala taj tihi zvuk, umalo nisam pomislila da sam i sama postala robot. Uostalom, kratkotrajni susreti sa kupcima nisu dovoljni da biste se osećali kao živo biće. Na sreću, kontakti sa ostalim kolegama pomagali su nam da se prisetimo da smo ljudi.

A onda sam jednoga dana rešila da progovorim o svom poslu i zabeležim dogodovštine iz svakodnevnog života prosečne kasirke. Odjednom sam drugačijim očima posmatrala ljude koji defiluju s druge strane pokretne trake na kasi, gledala iz drugog ugla

svet supermarketa, otkrila da je on daleko raznovrsniji nego što sam mislila.

Postoje laki i teški, bogati i siromašni, iskompleksirani i hvalisavi kupci; jedni se prema vama odnose kao da ste providni, a drugi vam svaki put poželeva dobar dan; jedni su revnosni, pa cupkaju ispred prodavnice dok se ne otvori, a drugi uvek dolaze pred zatvaranje. Jedni vam se nabacuju, drugi vas vređaju. Ko kaže da se u životu kasirke ništa ne dešava?

Pošto sam doživela sve te situacije, pozelela sam da ih podelim s nekim.

Ove su na mene ostavile najjači utisak.

Ali vreme je da uzmete kolica i uđete u supermarket. Roletne se upravo podižu!

Želim vam prijatnu šetnju!

*Dobro došli u supermarket –
dobili ste posao svog života*

Čestitamo! Konačno ste pozvani na razgovor. Štaviše, dobili ste posao!

Dobro došli u veliku porodicu zaposlenih u supermarketu. Postali ste kasirka... Pardon! Hostesa na kasi. Već se osećate mnogo seksepilnije, zar ne? Razgovor za posao trajao je samo nekoliko minuta, koliko vam je trebalo da ponovite ono što već piše u vašem CV-u i da im kažete broj bankovnog računa.

Provera psihofizičkih sposobnosti? Malo računanja napamet?

I šta još?!... Zašto ne i grafološki test!?

Bićete kasirka, a ne javni beležnik!

Ovo vam je prvi dan...

...i već morate da donesete profit. Nema vremena za gubljenje. Obuka, dakle, počinje odmah.

Bez panike. „Stara“ kasirka će vas uzeti pod svoje bar... petnaest minuta... ili, ako imate sreće, jedno pre-podne, ili... dva dana ako imate simpatičnog šefa (to još postoji, uveravam vas). Nema pravila.

Počinjemo od obilaska prodavnice (kratkog, naravno, čeka vas još toliko toga). Otkrićete garderobu, prostoriju za pauzu, spremište – ili đubrište, ako vam se tako više sviđa: tu završavaju svi proizvodi koji nisu za prodaju – centralnu kasu, gde ćete uzimati uložak s novcem za kasu i... to je sve.

Sada dovoljno dobro poznajete prodavnicu, možete da počnete s radom. Za obilazak koristite pauze, to će im obezbediti trunku svečane atmosfere.

Kada prvi put stanete na kasu u božanstvenoj *Šanelovoj* ili *Diorovoj* uniformi... ili u nekoj groznoj bluzi (sve zavisi od prodavnice, od stila kupaca kojima je namenjena roba) i sa umetkom za kasu punim para (u vrednosti nekoliko vaših dnevnica) ispod miške, verovatno ćete biti malčice uplašeni.

Duboko udahnite, proći će.

Evo, pronašli ste svoju kasu, složili ste novac, vrlo ste usredsređeni, izuzetno motivisani, „stara“ koleginica je pored vas, pažljivo slušate. Spremni ste da počnete s radom. Konačno.

Osnovni koraci koje treba zapamtiti: skenirajte proizvode (krajicom oka proverite da cena nije nelogična),

saberite, recite kupcu koliko iznosi račun, pitajte ga ima li karticu za verne potrošače, uzmite sredstvo plaćanja, vratite kusur i ličnu kartu (u slučaju plaćanja čekom) i dajte mu račun. I, naravno, recite: „*DoviđenjaPriyatno*“. Sledeći kupac. Da ponovim?

U početku vam se može činiti da to ide brzo, prebrzo. Pogotovo ako počinjete na dan kad je gužva. Pokreti će vam, međutim, ubrzo postati mahinalni i nećete ni biti svesni šta radite. Već posle mesec dana imaćete utisak da ste srasli sa svojom kasom.

Niste ni primetili koliko je vremena prošlo, a „stara“ koleginica vam sve ređe i ređe daje savete. Dobro vam ide. Na putu ste da postanete stručnjak za brzo skeniranje proizvoda i vraćanje kusura.

Svaka čast!

Doduše, to nije naročito komplikovan posao...

Dovoljno je da znate šta treba da uradite, ostalo dolazi samo od sebe.

„Stara“ koleginica nije više kraj vas. Prvi put u životu možete potpuno samostalno da skenirate artikle. Uh! Koje foliranje!

Ako se izuzme pištanje skenera, nije naročito uzbudljivo... Sreća da vam ostaje ljudski kontakt sa kupcem (strpите se, međutim, to je tema mnogih drugih poglavlja).

Ah da, umalo da zaboravim. To nije lako, ali je neverovatno zanimljivo. Treba naučiti napamet šifre namirnica

koje se prodaju na komad: limun, zelena salata, majčina dušica, artičoke itd. Bez panike. Nema ih previše, a za slučaj da zaboravite, na kasi imate podsetnik. Osim toga, uvek su u blizini koleginice Izabel, Nadin, Mari, Nikol... (ne smete, međutim, da zaboravite njihova imena, što nije tako lako kad imate stotinak kolega).

Vaš prvi radni dan bliži se kraju... Poslednji kupci odlaze, prodavnica se zatvara.

I? Kakvi su prvi utisci? Posao je zabavan. Skenirate mnoštvo proizvoda (i usput otkrivате gomilu predmeta za koje nemate pojma čemu služe, pa čak ni da postoje), časkate sa gomilom ljudi, upoznajete simpatične kolege, po ceo dan slušate muziku i na toplom ste.

Posao iz snova.

Skoro.

Doći ćete i sutra, prekosutra, naksutra... Što više vremena bude prolazilo, ujutru ćete imati sve manju želju da ustanete iz kreveta.

Verujte mi.

Tri pitanja koja se najčešće postavljaju na kasi

Molim vas, obratite pažnju! Kao poklon za dobrodošlicu, supermarket će vam ekskluzivno otkriti tri omiljena pitanja kupaca:

„Gde je toalet?“

„Zar nemate kesu?“

„Otvoreni ste?“

Izvučena iz konteksta, ona i nisu tako strašna, ali sačekajte da stanete na kasu. Zbog njih ćete pred kraj radnog vremena poželeti nekoga da ubijete (ili bar da vrištite od muke, ukoliko spadate u izuzetno strpljive osobe). Procenite sami.

* * *

Najhitnije: „Gde je toalet?“

Kupac (dotrčava, obično prilično iznerviran):

„Gde je toalet?“

Kasirka (pokušavajući da nakratko zaboravi da razgovara sa drugim kupcem):

„Dobar dan!“

Kupac (bezizražajnog pogleda) ćuti.

Kasirka (duboko uzdahnuvši... u sebi):

„Tamo.“

I pokaže prstom veliku svetleću tablu na kojoj piše „Toalet“, tačno naspram kase. Kupac odjuri. Ne rekavši, naravno, ni „hvala“, ni „doviđenja“, niti „sranje“.

Doduše, kad čoveka pritera, to predugo traje...

Najagresivnije: „Zar nemate kesu?“

Jedna od velikih revolucija koje su se desile na početku ovog veka bio je nestanak besplatnih plastičnih kesa u samoposlugama. To je mnoge nerviralo. Naročito u prvo vreme.

Evo kako su razmišljali: „Ako u prodavnici više ne dele kese, nego ih prodaju, zaradiće više love.“ I ja tako mislim. Dode mi, međutim, da im kažem: „Mislite na sutra i na sve one lepe predele bez plastike koje ćete otkriti. Zar more nije lepše kad po njemu ne plutaju plastične kese?“

Ljudi su se u međuvremenu maltene navikli da nema besplatnih kesa. Nema više besnih kupaca koji ostavljaju prepuna kolica na kasi (doduše, viđala sam i takve), ali vam se može desiti da prisustvujete ovakvoj sceni:

Kasirka (koja je skenirala tri artikla):

„Dva evra i pedeset šest centi.“

Kupac plaća čekom (dobro, ne morate da vraćate kusur).

Kupac (dok traži kese kako bi spakovao već upakovani paradajz, već upakovanu zelenu salatu i već upakovane jabuke):

„Zar nemate kese?“

Kasirka (po trideseti put za nepuna dva sata):

„Kao što vam je poznato, u prodavnicama nema više plastičnih kesa. Na odeljenju kartonaže mogu da se kupe kutije i kese koje se recikliraju. Koštaju petnaest centi i možete besplatno da ih zamenite kad se pohabaju.“

Kupac (ljutito, iskolačenih očiju):

„Zar niste to mogli da mi kažete pre nego što sam platio?“

Kasirka (duboko uzdahnuvši... opet u sebi):

„Žao mi je, ali kese ne delimo već mesecima. (Smeška se). Ovo što ste kupili već je upakovano. Može da se nosi u rukama.“

Kupac, još ljući, uzme jabuke, salatu... i ode ostavivši paradajz. Verovatno zato što ima samo dve ruke.

Najiritantnije: „Jeste li otvoreni?“

Hoćete da budete najljubaznija, najopuštenija, najbesprekornija kasirka na svetu? U redu, to je vaše pravo i to je za svaku pohvalu (nemojte, ipak, smetnuti s uma koliko ste plaćeni). Ali obećajte mi da nikada nikome nećete dozvoliti da vas poistoveti sa vašom kasom. Vi ste ljudsko biće, a ne „biiip“. Kupci nemaju baš sva prava. Evo, dakle, nekoliko predloga:

Kupac:

„Otvoreni ste?“

Ljubazna kasirka:

„Ja nisam, ali kasa jeste.“

Sarkastična kasirka:

„Biiip.“

Ako je kupac izuzetno simpatičan:

„Hoćete da proverite?“

Kasirka (sa najljubaznijim smeškom na licu):

„A vi?“

Ništa ne garantujem.

Primetićete da neki kupci koriste i druge varijante:

„Zatvoreni ste?“

„Je l' ona otvorena?“

„Vi ste kasa?“

Tumačite sami...

Revija visoke mode

Volite da se doterujete? Mrzite uniformu? Žao mi je što moram da vas podsećam na to, ali kupac treba odmah da shvati da je kasirka, iako stoji za kasom, zaista... kasirka. Uniforma je, znači, obavezna kako bi se izbegla bilo kakva zabuna. Uostalom, kako biste se osećali kao član velike porodice da nema nje? A samo tako možete da date sve od sebe.

Otkrijte kolekcije za proleće–leto–jesen–zimu koje vas čekaju.

Takozvana glamurozna uniforma

Kostim sa suknjom (obično tamnoplav) + marama sa cvetnim motivom (koja treba „ukusno“ da viri iz gornjeg džepa sakoa). Mokasine koje treba uskladiti sa košuljom

(obično belom) i kupiti od svojih para. U detinjstvu ste maštali da postanete stjuardesa? Zahvaljujući ovoj uniformi, želja će vam se ispuniti. Ne smeta vam što radite za lou-kost kompaniju? Moći ćete da je obučete i za pričešće, bar-micvu, dodelu medalja (nepotrebno precrtati). Nije dobro sašivena?! Mislim, stvarno!

Pa pazite, ne pravite previše nagle pokrete, šavovi su labavi (*made in China*) i, ruku na srce, kroj nije baš najbolji.

Takozvana bapska uniforma

Niste imali odeću u kojoj biste bacali đubre? Zahvaljujući bezobličnom prsluku i suknji ili pantalonama sa lastišem uvučenim u pojas u veličini XXL, sada imate. Čak i ako vam je samo dvadeset godina, čuvajte se gerontofila. S druge strane, nemate nikakve šanse kod kupaca mlađih od sedamdeset godina. Ne zaboravite da izvadite pletivo kako bi prerušavanje bilo kompletno.

Kase su rezervisane za članice kluba bakica.

Takozvana seljačka uniforma

Košulja u veličini XXL (koja se slaže uz sve, od svetloplave do prasećeružičaste) sa drikerima. Iako niste

bremeniti, imaćete utisak da ste u osmom mesecu trudnoće (ili, ukoliko ste muško, da ste gojazni). Pošto je nepromoćiva, moći ćete da je nosite i po kiši.

Takozvana klovnovska uniforma

Drečavocrveni sako + košulja sa krupnim žućkastoze-lenim cvetovima + široke pantalone neodređene boje. Nedostaje vam samo crveni nos da zasmekjavate publiku, kao Ronald Mekdonald. Nema šanse da vas kupci ne primete. Odvratite, međutim, prijatelje od namere da vas posete na radnom mestu. Posle bi dugo pričali o tome.

Takozvana jeftina uniforma

Obična ili polo-majica sa kratkim rukavima (*made in Taiwan*) za sva radna mesta, u boji koja (pre pranja) donekle podseća na boje firme. Trgovinski lanci tako ostvaruju prilično veliku uštedu. Držite pesnice da vas neki od njih zaposli. U tim „jeftinim“ uniformama nećete izgledati previše smešno (nisam rekla da ćete izgledati „pristojno“). Osećaj pripadništva velikoj porodici biće zbog toga još snažniji.

* * *

I najzad (ukoliko se zaposlite u lošem periodu), može vam se desiti da kombinujete stilove i nosite delove glamurozne i klovnovske, bapske i seljačke ili klovnovske i bapske uniforme... Izgledaćete neodoljivo.

U svakom slučaju, ne gledajte se prečesto u ogledalo kako vas ne bi obuzeo očaj i kako ne biste morali da zauzdavate smeh pred kupcima.

Brojanje novca: u potrazi za novčanicom koja nedostaje

Devet i pet uveče. Ovo je bio vaš prvi pravi radni dan. Upravo je otišao vaš poslednji, dvesta osamdeset deveti kupac u toj smeni. Proveli ste osam sati na kasi i imali dve pauze od po petnaest minuta. Mrtvi ste umorni. Maštate samo o jednom: da legnete u krevet i spavate do šest ujutru.

– Ehej, probudite se, nije još gotovo!

– Treba još da očistite radno mesto (ne mislite valjda da će to čistačica uraditi umesto vas?) i prebrojite novac u kasi (ne mislite valjda da vas plaćaju da ništa ne radite?). Smatrajte se srećnicom ako ne morate da čistite prolaze između gondola.

– Hajde, idite brzo na centralnu kasu sa dnevnim pazarom ispod miške!

– Stali ste u red zajedno sa koleginicama? Imate olovku? Papir? Ne zevajte, još ste na poslu! Za početak izbrojte sitninu, pa krupne novčanice i trake, ili obratno. Sami odaberite redosled. Ne dozvolite da vas ometu ćaskanje, zvuk otvaranja i zatvaranja vrata, zveket novčića. Usredsredite se na brojanje ili ćete zažaliti i imati zadovoljstvo da brojite ponovo.

– Previše je mračno? Ne gundajte! Svetlo je prigušeno zato što to opušta posle zaslepljujućeg osvetljenja u supermarketu.

Petnaest minuta kasnije...

Evo, brižljivo ste zabeležili koliko ima novčića od jednog, dva, pet, deset, dvadeset i pedeset centi i od jednog i dva evra. Koliko ima novčanica od pet, deset, dvadeset, pedeset, sto i dvesta evra. Traka... Smirite se! Smirite! Tačno je da u rukama držite pravo malo bogatstvo, ali ne obraćajte pažnju na to. Bolje mislite na platu koju ćete dobiti na kraju meseca. To će vas spustiti na zemlju...

Sve saberite, pa oduzmite od depozita (da, od onih sto pedeset evra koji su jutros bili u ulošku za vašu kasu).

„Dakle? Sto sedamdeset tri? Sto sedamdeset tri? Da, vi ste broj sto sedamdeset tri!“

„Ja imam ime!“

„Da, znamo, ali ovako je brže. Dakle, sto sedamdeset tri?“

„Tri hiljade šeststo sedamdeset osam evra i šezdeset pet centi!“

„Izbrojte ponovo, sto sedamdeset tri, pogrešili ste! Upozorila sam vas. Niste pažljivo brojali.“

„Za koliko sam pogrešila? Mnogo? Malo? Imam višak? Manjak?“

„Samo vas molim da izbrojite ponovo.“

Deset minuta kasnije...

„Tri hiljade šeststo sedamdeset osam evra i petnaest centi!“

„U redu. Pre nego što odete, proverite da li su čekovi i bonovi uredno složeni. Nisam vam ja služavka.“

Dvadeset pet do deset. Skidate bluzu u svlačionici. Imate još samo pet minuta da uhvatite poslednji autobus. Laku noć i lepo sanjajte („biiip“, „Dobar dan“, „DoviđenjaPriyatno“... ili nešto drugo).

Razgovor za posao

Propustila sam da vam kažem nešto što može biti presudno na razgovoru za posao. Dozvolite mi da odmah ispravim grešku. Nije strašno ako nikad u životu niste radili, ne umete da računate, patite od agorafobije ili se bojite mraka, pod uslovom da možete odmah početi da radite, pristajete na fantastičnu platu koja vam je ponuđena, imate račun u banci i umete da odgovorite na *ovo* pitanje:

„Zašto želite da radite kod nas?“

Eh da, morate imati dobar razlog čak i da biste postali kasirka.

Evo nekoliko nasumice odabranih odgovora, tek da dobijete inspiraciju:

„Zato što sam oduvek maštala da radim u supermarketu!“

Ako hoćete da vam poveruju, recite to vrlo, vrlo ubedljivo, očiju zacakljenih od oduševljenja. To nije lako izvesti.

„Zato što mi je i majka bila kasirka!“

Ista napomena kao u prethodnom slučaju.

„Zato što vam je zaštitni znak Šampion/Div/ Tri musketara... a ja hoću da budem šampion/div/tri musketara!“

To je, naravno, preterivanje, ali ljudi vole taj pobeđnički duh. E pa onda, zašto da ne? Ali pazite, taj odgovor ne ide uz sve zaštitne znake („Hoću da budem raskrsnica...“).

„Studiram i treba mi posao sa skraćenim radnim vremenom da platim školarinu.“

Klasičan i vrlo ubedljiv odgovor. Menadžeri vole studente, bune se manje nego matorci i drage volje rade vikendom. To je, dakle, odličan odgovor. Naravno, ukoliko ne studirate, morate biti dovoljno mladi kako bi vam poverovali. Do tridesete, trideset pete godine, to ne bi trebalo da predstavlja problem.

* * *

„Treba mi posao da bih zaradila za život.“

Ovaj odgovor se nipošto ne preporučuje. Čak i kada je to pravi razlog, menadžer će proceniti da niste „dovoljno motivisani“, da vam „nedostaje timski duh“, da se „ne uklapate u atmosferu u prodavnici“... i mogao bi da stavi vašu prijavu na dno (uzgred budi rečeno, ogromne) gomile.

Postoji, međutim, sijaset odgovora koji će ga oduševiti. Da biste ih pronašli, zamislite da ćete postati, recimo, javni beležnik, a ne kasirka. Uključite malo maštu!

Statistika

Ako hoćete da budete savršena kasirka, razmislite o ovome:

- U Francuskoj ima sto sedamdeset hiljada kasirki, pardon, hostesa na kasi (to je stvarno velika porodica!).

- Treba skenirati od petnaest do dvadeset proizvoda za minut. U nekim diskontima taj prosek može da dostigne četrdeset pet – kasirka tada mora da bude nemilosrdna prema kupljenoj robi. Ako kupac ne može da prati njen tempo (što je redovna pojava), oštećenja su neminovna. Kupac, međutim, nije plaćen po učinku. Uostalom, nije ni kasirka...

- Prosečna kasirka skenira od sedamsto do osamsto artikala na sat.

- To jest, od dvadeset jedne do dvadeset četiri hiljade artikala nedeljno.

- Podigne osamsto kilograma na sat (u danima kad je gužva i više od tone).

- To je između devedeset šest i sto dvadeset tona nedeljno (toliko su teška četiri kamiona!).

- A godišnje? Izračunajte sami pomoću digitrona (morate sami da ga nabavite).

Ličim li ja na bodi-bilderku? Ne, ni najmanje, ali se često osećam kao da imam sedamdeset godina.

Na spisku najboljih kasirki moći ćete svake nedelje da vidite spadate li u zečeve ili u kornjače. Ne uzbuđujte se. Pobjednica ne dobija nikakvu nagradu (čak ni konzervu umaka od paradajza). Vaši roditelji ili deca sigurno će, međutim, biti vrlo ponosni na vas.

Prosečna kasirka dnevno kaže:

- Dvesta pedeset puta „Dobar dan.“
- Dvesta pedeset puta „DoviđenjaPrijatno.“
- Petsto puta „Hvala.“
- Dvesta puta „Imate li karticu za verne potrošače?“
- Sedamdeset puta „Ukucajte, molim vas, PIN.“
- Sedamdeset puta „Možete da uzmete karticu.“
- Trideset puta „Toalet je tamo.“
- ... i još mnoge slične poetske rečenice.

Vi ste, dakle, robot? Ma ne. Robot se ne smeška.

– Osamsto pedeset evra neto: toliko ćete dobiti na kraju meseca.

– Trideset sati (ili dvadeset šest, dvadeset četiri, dvadeset, retko trideset pet): toliko ćete raditi nedeljno.

I odmah da vam kažem: ne tražite još jedan posao sa pola radnog vremena. Uprava će se pobrinuti da svake nedelje imate drugačiji raspored. Srećom, možete da spremate ili peglate po kućama od pet do osam ujutru. Ne priželjkujete porodičan (ili uredan) život? Izabrali ste idealan posao.

Primer tridesetočasovne radne nedelje:

Ponedeljak: 9–14.30 (radno vreme: 5 h 30 minuta; pauza: 16 minuta).

Utorak: slobodan dan.

Sreda: 15–20.45 (rv: 5 h 45 min; p: 17 min).

Četvrtak: 13.45–17.15 (rv: 3 h 15 min; p: 9 min).

Petak: 15.15–21 (rv: 5 h 45 min; p: 17 min).

Subota: 9–13 / 15.30–21.15 (rv: 9 h 45 min; p: 12 min + 17 min).

A sledeće nedelje? Ne sekirajte se, raspored će biti (potpuno) drugačiji.

– Novi raspored ćete saznati petnaest dana unapred, možda tri nedelje unapred ako je onaj ko ga pravi izuzetno revnosta, ili dvadeset četiri sata unapred ako je nekoliko kasirki odsutno.

– Šest sati i petnaest minuta: maksimalan broj sati koji može da se provede bez prekida na kasi (u teoriji i nekim konvencijama predviđena su drugačija pravila).

– Tri minuta pauze na sat rada (ako želite da imate osamnaest minuta kako biste jeli, treba da radite najmanje šest sati bez prekida; zaboravite na topla jela i sufle od sira).

Eto kako posao vašeg života izgleda u brojkama... Maštali ste o tome? Supermarket će vam to omogućiti.

Ne prekidaj, na kasi sam!

Ah, mobilni telefon, kakav čudesan izum... Neverovatno je šta sve možemo da radimo s njim: slušamo muziku, gledamo televiziju, šaljemo mejlove, pratimo kretanja na berzi... I, ako treba, telefoniramo kad hoćemo i odakle hoćemo. Ali to nije sve. Neki modeli mogu da vas pretvore u nevidljivo živo biće. I to nisu nužno oni najskuplji.

Napomenimo da je to utoliko lakše ako ste kasirka.

Kupac (na telefonu, prilično glasno, pošto je sam na svetu):

„Ali već sam na kasi! Zar nisi mogla ranije da mi kažeš da hoćeš banane?“

Kasirka (prilično glasno kako bi ga podsetila da je zaista na kasi, a ne kod kuće):

„Dobar dan, gospodine!“

Kupac (koji se očigledno ponaša kao kod svoje kuće):
„Da izađemo večeras? Nije ti više muka?“

Kasirka (koja je bila izuzetno brza kako bi se kupac što pre vratio kući):
„Vaš račun je trinaest evra i pedeset centi, gospodine.“

Kupac (uzimajući kupljene stvari i bez žurbe):
„Siguran sam da je stomačna infekcija. Nadam se da me nisi zarazila. Ne želim da provedem celu noć na šolji.“

Kasirka (prilično glasno, ustavši sa stolice i nakašljavši se):
„Vaš račun je trinaest evra i pedeset centi, gospodine.“

Kupac (ravnodušno pogledavši kasirku, ali i dalje natenane pakujući stvari):
„... ali me ti nikad ne slušaš. Treba da pereš ruke svaki put kad izađeš.“

Kasirka (vrlo, vrlo glasno i stegnuvši snažno pesnice):
„Imate li karticu za verne potrošače, gospodine?“

Kupac (i ne pogledavši je, ubacuje plavu karticu u čitač):

„Razumeo sam, nisam gluv. Baš si nesnosna kad si bolesna.“

Onda istrgne karticu kasirki iz ruke, kao da je ona automat za podizanje novca.

Kupac (odlazeći sa kupljenim stvarima, i dalje prilično glasno razgovarajući telefonom):

„Sva sreća da nisu svi kao ti.“

Kasirka (vrlo glasno... u sebi):

„Sva sreća, kretenčino.“

I odluči da preskoči jedno „*Dovidenja Prijatandan*“.
Čovek se teši kako zna i ume.

Ne kukajte. Nekoliko minuta ste bili nevidljivi. Zar to nije nezaboravno iskustvo?

Osim toga, gledajte na to sa pozitivne strane. Mnogi kupci su izuzetno simpatični:

Kupac (na telefonu):

„Blablabla...“

Kasirka:

„Dobar dan.“

Kupac (pogledavši kasirku):

„Dobar dan. (I prilično osorno, oborivši pogled):
Dakle, kao što sam ti rekao... Blablabla...“

Garantujem vam.

Da i ne pominjem kako možete da naletite i na ovaj redak primerak:

Kupac (na telefonu):

„Pozvaću te, na kasi sam.“

I prekine vezu.

Kasirka (sa predivnim, stvarno iskrenim osmehom):
„Dobar dan!“

Kupac (uzvraćajući joj osmeh):

„Dobar dan.“

Život je lep, zar ne?

Dobro, ali ne zanosite se previše, takvi kupci su vrlo, vrlo, vrlo retki. Kasirke koje su naletele na njih još pričaju o tome...

Ako ste izuzetno osetljivi i ako vam je ovo druga godina na kasi – a još ste osetljivi?! – možda biste voleli da vam se desi ovako nešto: